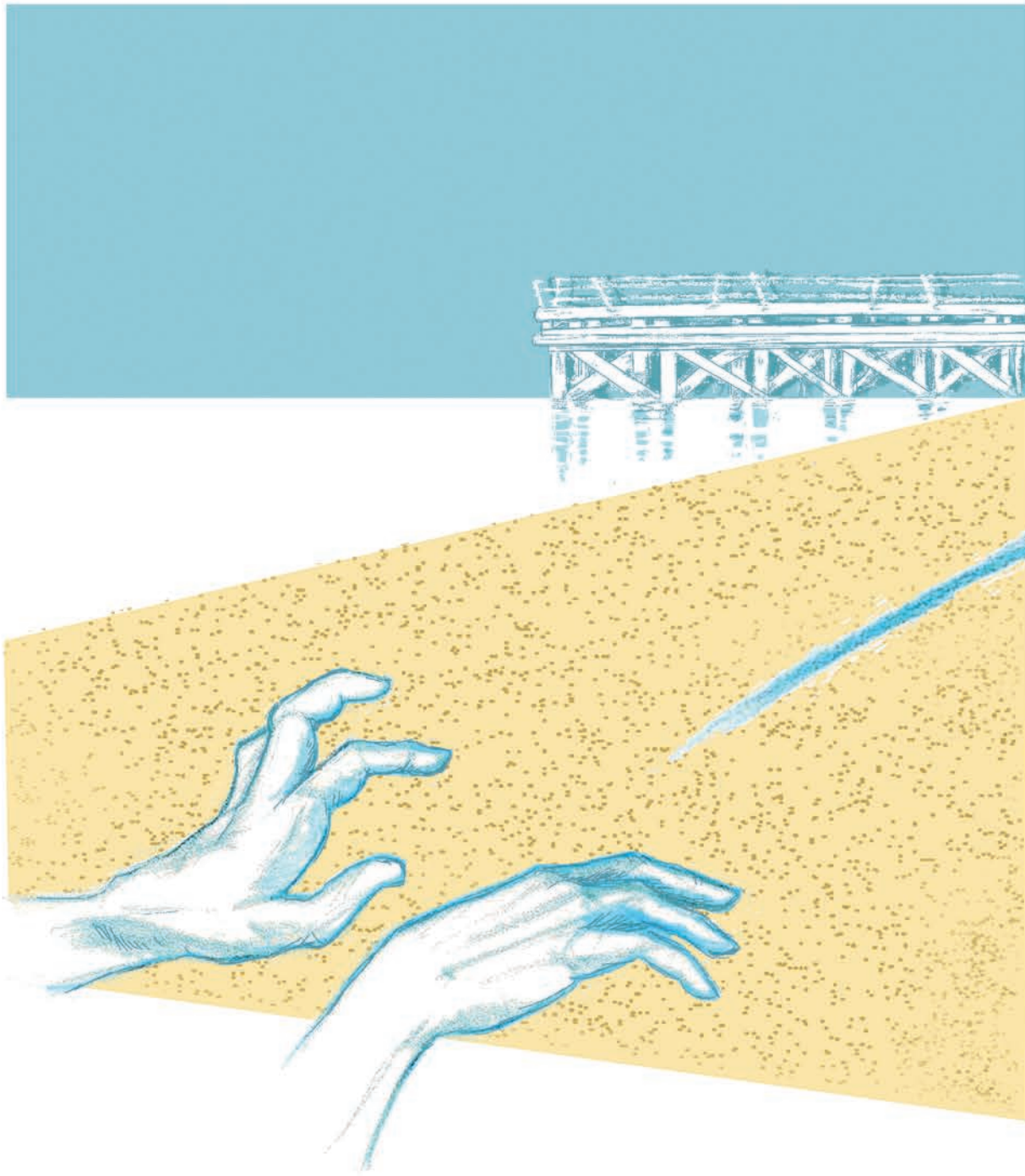
Gedichten

Roger Van den Borre

Illustraties Marie Beelaerts

SKRIBIS

Alleen
Oude kunstenaar
Onvoltooid beeld
Parelvisser
K
Heremiet in het heelal
Goddelijke carambole
Filosofisch skelet
Spleen
Courtisane
Migrant
Parvenu
Polariteit
Profeet
Hogepriester
Patriarch
De zot op Golgotha
Acrostichon voor Erasmus
Vredes klacht anno 1936
Bekende soldaat
Vlaanderen
Westhoek
Getijden
Licht
Opusculum
Voorwereldlijk
Poes
Wijnsonnet
Envoi

Alleen

Zij ziet zich als kind, schetsboek op de schoot,
het oog gericht op het luide strandgebeuren.
De afkeuring van weleer: *"Te veel kleuren!"*
Scherpe trekken verschijnen in donker potlood.

De kastelen waar nu haar dromen zetelen,
heeft ze in jonge jaren niet begeerd.
Op de kade ziet ze hem het klavier bespelen.
De grote slanke handen heeft ze afgeweerd.

De masten wiegen in stilte en harmonie.
De zon beschrijft nog net een halve cirkel.
Tot de einder reikt de pier in de avondkilte.

Oude kunstenaar

De meester legt moker en beitel neer.
Hij staakt de strijd met wat overblijft:
een ontoegeeflijk marmerblok,
een brok splinterend graniet.
Zelfs de beduimelde klei
geeft geen vorm meer vrij.

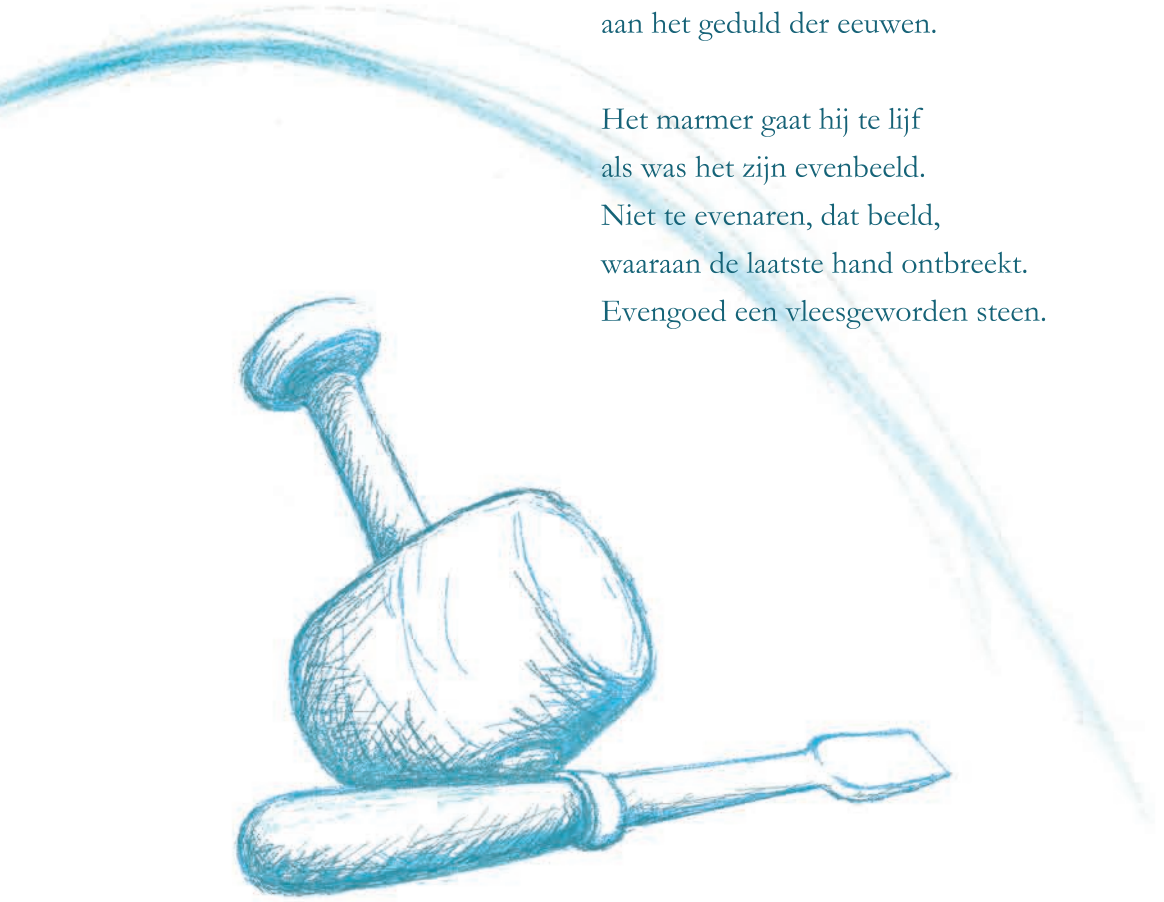
De bestofte zandloper zet hij op zijn kop,
antiek, met een patina dat niet liegt.
Hij koloniseert de eeuwigheid niet,
maar legt een doek over de tijd.
Hij gebiedt het geheugen te zwijgen.

Hij spiegelt zich in bodemloos zwart
doorheen het hermetisch witte blad.
Hij pleit eindig voor altijd.

Onvoltooid beeld

Afvallig van de tijd
beklimt hij de steiger,
om koppigheid af te meten
aan het geduld der eeuwen.

Het marmer gaat hij te lijf
als was het zijn evenbeeld.
Niet te evenaren, dat beeld,
waaraan de laatste hand ontbreekt.
Evengoed een vleesgeworden steen.

Parelvisser

M'n korte leven slecht besteed,
een kruisweg afgelegd in vadem.
Zuurstof matig toebedeeld
voor de duik van lange adem.

Arbeid te vergelden
met parels al te zelden.
Het nihil spint zijn sluier
over onderzeese velden.

Alle hoop verdronken,
gemis de opgeviste buit.
In de hand een pareltje.
Het braakt adeldom uit.

K

Het metier heeft hij jong geleerd,
de vreemdeling uit de Alchemistensteeg.
Hij jongleert en oogst massa's bij de vleet.

Een vastende boeddha, zo ziet hij eruit,
alsof elk gewicht overboord werd gegooid.
Met stip, op het hoogst gespannen koord,
voert hij roekeloos zijn buitelingen uit.

Wanneer hij aan de laatste act begint,
houdt het verstomde volk de adem in,
volslagen blind voor de ijle wolken,
die hem zo onweerstaanbaar lokken.